

in de praktijk wilde toepassen, viel het geweldig tegen. Het kwam al met al ook veel te duur.

Een proef met het bewaren van fruit gaf groter succes. In Wageningen

bracht men de appels onder narcose, d.w.z. de vruchten werden bewaard in een gasmengsel van bepaalde temperatuur.

Elke appelsoort heeft zijn eigen narcose-gas. Door allerlei proeven moest men dit vaststellen.

Wat bleek nu? Appels die men gewoon maar twee maand kan bewaren, hielden het onder narcose acht maanden uit. Een prachtig resultaat! De fruit-handel kan het fruit nu zolang bewaren tot ze er op de markt het beste mee terecht kan.

In Goes is de eerste koelcel voor het bewaren van fruit, op deze manier, gebouwd. Het is een ruimte van 14x14x14 meter.

Het blijkt dat het bewaren onder narcose vrij goedkoop is en dat het fruit niet verschrompelt.

Een mooie vinding hé?

Als je dit zo leest, komt heel gemakkelijk de gedachte bij je op: „Wat zijn de mensen toch knap, die dit alles kunnen vinden!”

Ik geloof dat we het toch anders moeten zeggen: „Wat is God groot Die al deze krachten in Zijn schepping heeft gelegd!”

Of als de geleerde, die bij de studie van de bladeren uitriep: „Ik heb Gods voetstappen gezien!”

HONDS-DOLHEID

Sinds 1920 is er in ons land geen geval van hondsdolheid gesignaleerd. De inspectie van de veeartsenijkundige dienst te Overijssel heeft nu toch het signaal: „Weest op uw hoede” gegeven. Er is in ons land nog geen geval bekend, maar langs de Duitse grens in Overijssel is dit wel een feit. Er zijn daarom strenge maatregelen genomen bij de invoer van Duitse honden. Elke Duitse hond moet bij invoer in ons land vooraf tegen hondsdolheid zijn ingeënt. De verklaring van de dierenarts moet worden getoond. Kan men dit niet, dan wordt de hond teruggezonden of vier maanden in een grensplaats in quarantaine gehouden voor rekening van de eigenaar.

't Is geen wonder, dat strenge maatregelen worden genomen, want hondsdolheid is een vreselijke ziekte. Een hond, die deze ziekte heeft, wordt eerst enkele dagen schuw en stil, tot de crisis komt. Het dier breekt dan los en bijt elk levend wezen, dat in zijn buurt komt. Het loopt door tot het van verlamming sterft. Een hond kan wel vier maanden besmet zijn, voordat de ziekte in alle hevigheid uitbreekt.

In 1919 is het gebeurd, dat een Engels officier een aardige Duitse herder meenam naar huis. Het beest zag er zo op 't oog kerngezond uit. Enige maanden later bleek de hond toch besmet te zijn en brak de dolheid plotseling los. Voordat men het beest onschadelijk kon maken had het door zijn beten 179 slachtoffers gemaakt.

Vroeger had men geen middel tegen deze vreselijke ziekte. Van de mensen, die gebeten waren, stierven 40% onder erge pijnen in waanzinnigheid.

Het is Louis Pasteur geweest die de bacillen van de hondsdolheid ontdekte. In 1886 heeft hij een tegengif, een serum, tegen de gevreesde ziekte weten te vinden. Een jongen van 9 jaar, had zijn vriendjes tegen een dolle

hond verdedigd, maar werd zelf besmet. Hij werd door Pasteur geholpen. De geleerde, maar gelovige man, smeekte Gods zegen over zijn nieuw gevonden geneesmiddel. De knaap herstelde na de injectie.

O ja, de gelovige professor te Parijs werd door zijn ongelovige collega's uitgelachen. Zij geloofden niet in God, Die de hemel en aarde schiep. Zij leerden: het één is uit het ander ontstaan, het leven is uit de dood.

Als Pasteur zegt: „Het leven is uit God”, zullen zij hem wel eens laten zien, dat zij gelijk hebben.

In een fles doen zij een stukje brood en sluiten de fles dan goed af. Een poosje later komen er schimmelplantjes op het brood. Ziet de vrome Pasteur het nu? - Leven uit de dood!

Pasteur gaat nadenken. Er moeten levenskiemen in de lucht zijn geweest. Hij onderzoekt de lucht en ontdekt met de microscoop, de bacillen die het bederf brengen. Hij vindt ook, dat wijn na verwarming tot 60° C niet meer bederft. Ook voor andere producten kon hij een bepaalde tempera-

tuur vaststellen. Naar Pasteur wordt deze behandeling: pasteuriseren genoemd.

In elk land is tegenwoordig wel een Instituut-Pasteur waar het serum tegen hondsdolheid voorradig is.

LOUIS PASTEUR

Hersengymnastiek

Hallo, jongens en meisjes,

In onze nieuwe jaargang komen we jullie hersenen weer eens wat „gymnastiekles” geven. Oefen je er in, het antwoord zo vlug mogelijk, vast binnen tien tellen, te geven!

Daar steken we dan van wal met met onze eerste tiental.

1. Hoeveel dagen liggen er tussen Pasen en Hemelvaart en tussen Hemelvaart en Pinksteren?
2. Is er ook verschil tussen waternood en watersnood? Welk dan?
3. Noem eens twee spreekwoorden, waarin 't woord nood voorkomt.

4. Wie dragen wel „stenen” pakken?
5. De hoeveelste, druk besproken breedtegraad loopt door Korea?
6. In hoeveel verschijningen heeft de Here Jezus Zich na Zijn opstanding vertoond?
7. Noem eens 4 dierengeluiden.
8. Hoe heet de heilige berg van de Japannezen?
9. Je bent op zee. Aan de horizon verschijnt 'n Oceaan-stomer. Wat zie je het eerst?
10. Noem eens 3 enkelvoudige woorden, die in het meervoud 3 keer zoveel lettergrepen hebben.

GELIJK OOK WIJ VERGEVEN

't Was in de oorlog 1914—1918.

In een kerk, die door de vijand tot puin was geschoten, vergaderde een groepje mensen. Het licht van de ondergaande zon bestraalde in gouden glans deze verschrikte hongerigen.

Een oude man leidde de dienst. Om hem heen knielden de van hun woonplaatsen verdreven mensen. Aan het eind van de dienst sprak hij voor de knielende gelovigen het allervolmaakste gebed uit. Na elke zin van het gebed wachtte hij telkens op de herhaling van zijn woorden door de bidgende groep. „Onze Vader, Die in de hemelen zijt, — Uw Naam worde geheiligd, — Uw Koninkrijk kome, — Uw wil geschiede gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde. — Geef ons heden ons dagelijks brood. — En vergeef ons onze schulden, gelijk.....”

Hier hield de oude man plotseling op. Het viel hem moeilijk verder te gaan. Zijn hart was vervuld met wrovel en hij gevoelde, dat hij een leugen op de lippen zou nemen.

Het was benauwend stil. Men kon de knielenden horen zuchten.

Toen opeens, was er de krachtige

stem van een jonge man, die de taak van de oudste overnam.

„....Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren!”

Luid klonk het tussen de bouw-

verbonden aan een lijn van 200 meter. Gedreven door de honger ging de grootste en oudste gelada op onderzoek en zette zich, zijn bezit verdedigend, boven op het voedsel. Dan werd de lus aangetrokken. De kleinere apen volgden vanzelf. Grotere dieren als leeuwen, hyena's e.d. werden gevangen in valkuilen.

Dank zij de medewerking der Abessijnse autoriteiten kon Van der Hoeve vrijuit in het land rondzwerven. De gevangen dieren bewaarde hij in een kamp bij Addis Abeba, in de nabijheid waarvan zijn vrouw een hotel voor Europeanen dreef.

Na twee jaar lokte weer het vaderland. Zelf zegt Van der Hoeve: „Er is maar één Holland, en van tijd tot tijd moet ik het zien”. Het transport van de dieren naar de lage lan-

den was echter uiterst bezwaarlijk: de enige uitvoerhaven was Djiboeti, Frans gebied, waar echter geen voor Nederland bestemde schepen aanlegden. Door bemiddeling van de directie der diergaarde Blijddorp te Rotterdam, stemde de Kon. Rotterdamse Lloyd er in toe, speciaal voor deze vreemde lading de route naar Djiboeti te verleggen.

Samen met zijn Abessijnse bediende Guerna Kassa ging Van der Hoeve aan boord, om zijn dieren naar hun nieuwe omgeving te begeleiden.

Gezond en wel zijn zij nu in Nederland aangekomen, tot grote vreugde van Blijddorp. Slechts acht dagen blijft Van der Hoeve in het vaderland, dan gaat hij weer schep naar Abessynië, om een nieuwe lading dieren op te halen. „Trouw”.

vallen en een invallende echo van bijna jubelende stemmen nam de woorden over.

***

Dit verhaal uit de vorige wereldoorlog deed me denken aan wat dezer dagen te Putten gebeurde.

In 1944 namen de Duitsers schrikkelijk wraak over een aanslag op één van hun geweldigen.

Putten moest het ontgelden. Daar werden de mannen bijeengedreven en opgesloten in de Ned. Herv. Kerk. Ze werden naar Duitsland gevoerd en kwamen ellendig om in een der beruchte concentratie-kampen.

Het dorp werd in brand gestoken. Er was een schrikkelijk voorbeeld gesteld, voor ieder die de tyrannie durfde trotseren.....

Onlangs hebben vele weduwen en moeders de tocht ondernomen naar Ladelund in Duitsland. Door de bemoeienis van Pastor Meyer waren daar de mannen en zonen toch nog begraven. Hier vertoefden de bedroef-

den een poos bij de rustplaats van hun geliefden.

Men nodigde de Pastor uit ook naar Putten te komen. Eerst meende hij te moeten weigeren. Hij zag het leed dat zijn volk had berokkend! Toch heeft hij nu de zware gang gemaakt naar Putten, waar ieder huis een aanklacht is tegen het Duitse volk.

In dezelfde kerk, waarin de mannen in 1944 afscheid namen, kwamen enige honderden Puttenaren bijeen. In de stilte van het kerkgebouw klonk een bekentenis: de schuld van een volk waartoe de Pastor behoort. Een uitroep: „Wat heeft mijn volk gedaan!”

Het waren aangrijpende ogenblikken. God heeft het onmogelijke mogelijk gemaakt.

Ds. Meyer deed een hartstochtelijk beroep op zijn toehoorders niet de haat te laten overheersen, maar het oog te houden op het onveranderlijke Woord van Christus, dat samenbindt.

....Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

CIJFERS

CIJFERS

CIJFERS

OVER NEDERLAND !!

Oppervlakte land 33328 km².

Grootste afstand van Noord n. Zuid
300 km.

Grootste afstand van Oost n. West
200 km.

Hoogste punt: Vaalserberg ± 321 m.

Laagste punt: Prins Alexanderpolder
— 6.61 m.

Kleinste provincie: Utrecht: 1363 km².

Grootste prov.: Gelderland: 5023 km².

Kleinste gemeente:

Stad Vollenhove met 25 ha.

Grootste gemeente:

Apeldoorn met 33.961 ha.

De 10 grootste steden
waren op 1 Januari 1949:

Amsterdam . . .	826.660
Rotterdam . . .	665.722
's-Gravenhage . .	551.092
Utrecht	190.222
Haarlem	160.823
Eindhoven	137.976
Groningen	135.206
Tilburg	118.204
Nijmegen	108.805
Enschede	104.991

De bevolking

van ons land bereikte:

in 1897 de	5 miljoen
in 1931 de	8 miljoen
in 1941 de	9 miljoen
in 1950 de	10 miljoen

De geboortecijfers waren in 1948:

van Nederland	25.3 per 1000 inw.
van de Ver. Staten	24.4 per 1000 inw.
van Frankrijk	20.8 per 1000 inw.
van Engeland	18.1 per 1000 inw.
van België	17.5 per 1000 inw.
van W.-Duitsland	16.4 per 1000 inw.

Zeg jongens, van die 10 grote steden in ons land kun je zelf een aardige grafiek tekenen!

nieuwe bladen invoegen!

Hoe komt het nu dat er zoveel dieren zijn afgebeeld op postzegels? Daarvoor zijn heel wat oorzaken.

Allereerst: Heel veel landen vertellen iets van hun fauna (hun dierenwereld) op postzegels. Waarom ook niet? Wie bekijkt er nu met aandacht een zegel, waar alleen maar een cijfer op voorkomt, zoals b.v. onze Ned. zegels van 1 tot 4 cent, of zoals de Eng. zegels, waar altijd maar weer dezelfde Koningskop op voorkomt? Neen, geef mij dan maar de zegels van Australië! Wat een dierenrijkdom: Kangaroo (afb.), vogelbekdier (afb.), casuaris (soort struisvogel), buidelbeertje, liervogel, ijsvogel, hagedis en zwaan. Liechtenstein gaf een complete „avifauna” uit. (Adelaar, buizerd, havik, zwaluw, meeuw en gier).

Andere landen maken op hun zegel propaganda voor hun nationale producten van dierlijke oorsprong, b.v. Litauen (zijderups), Bulgarije (bijen), New-Foundland (kabeljauw), Rusland (pelsdieren), Argentinië (runderteelt).

Van Belgisch-Congo is er een uitgave (helaas vrij duur!) ten bate van de dierentuin van Leopoldville (maraboe, hert, aap, krokodil en leeuw).

En in Mexico werd ten bate van de strijd tegen de malaria in 1939 een mooie zegel uitgegeven, waarop de gevreesde malariamug staat afgebeeld.

Duiven komen veel voor als symbool van de vrede en als postembleem (postduif). Honden vinden we o.a. op een zegel van St. Pierre et Miquelon. Daar worden honden voor de slede gespannen. Paarden en runderen zijn er in overvloed. Die moet je zelf weer onderverdelen, b.v.: paardenrennen, paarden in de oorlog, paarden voor ploeg, postpaarden, paarden voor ploeg, enz.

Natuurlijk verzamel je soort bij soort. De indeling maak je aan de hand van een dierkundeboek. Ook zijn er twee boekjes, die je daarvoor gebruiken kunt, speciaal voor verzamelaars geschreven: „De Dierenwereld op Postzegels” I en II van Mevr. Bar.esse M. J. van Heerdt-Kolff. Die boekjes kun je bij haar bestellen: adres Eemnesserweg 91, Baarn. In grote plaatsen kun je ook bij een postzegelhandelaar terecht.

Tenslotte: heb je vragen op postzegelgebied, schrijf me dan maar eens. Ik hoop daar dan in deze rubriek op te antwoorden.

P. C. Jongbloed, Muiden.

Een vriend der duisternis

WETENSWAARDIGHEDEN

De vleermuis is het enige zoogdier dat vliegen kan.

Dat vliegen is echter maar zo zo! Juister gezegd is het fladderen. Niets minachtends zit hierin, hoor! Want handig is ie! Hij keert en wendt zich onverwachts in de dwaaste bochten. Ook niet met veel lawaai. 't Gaat alles heel geruisloos. Maar van regelmatig vliegen, dóórvliegen als je wilt, zoals bij vogels, kun je niet spreken.

Waarom al die acrobatische toeren? Alleen voor het bemachtigen van zijn buit.

Je weet, dat de vleermuis een insecteneter is. Niemand, ook op het platteland, noemt hem toch nog een „spekmuis“, alsof hij smullen zou van het spek in de boerenschoorstenen? Nee, hij heeft een pracht stel naalden, priemen en dolken in z'n bek, die ons direct verklappen, dat de vleermuis zich enkel voedt met insecten. En flink wat per maaltijd: vliegen, nachtvlinders, meikevers e.d. Niet ieder insect vliegt hem in z'n wijdgeopend bekje, maar dat is niet erg. Hij heeft een flink vangnet bij zich, n.l. zijn vlieghuid, die hij aan weerszijden van de staart omslaat naar beneden. Razend vlug buigt hij het kopje en peuzelt het insect uit het vangnet op. Heel eventjes maar werd hij in z'n vlucht gestoord en maakte een kleine val.

Waar insecten vliegen, kun je vleermuizen vinden. Boven boomgaarden, stilstaand water enz. Ergens in Amerika werd het leven der mensen bijna ondragelijk gemaakt door een malaria-plaag. Een dokter liet er tientallen vleermuizen heen voeren en in korte tijd was de omgeving van de plaag verlost.

Gerust, de vleermuis behoort tot de zeer nuttige dieren! Wat de dwaze volksmond van dit onschuldig diertje wel heeft verteld, is ongelooflijk. En met boze geesten of heksen heeft

HERSENGYMNASTIEK

Eerst nu maar de antwoorden uit het Mei-nummer.

11. Je maintiendrai—Ik zal handhaven. 12. Johannes Markus. 13. Irak is Mesopotamië. Iran is Perzië. Irian is Nieuw-Guinea. 14. De laatste datum in Augustus is of 28 of 29 Aug. daar Febr., de trouwmaand, of 28 of 29 dagen telt. 15. De vermoorde premier van Iran. 16. Een kwetsbare plek. 17. Tokio, Montevideo, Buenos Aires, Kopenhagen. 18. Daarmee wordt een haring in twee helften, zonder graat, uitelkaar gehaald. 19. Aan Pasteur. 20. Iemand die 'n plafond maakt. 'n Stuwadoor laadt en lost schepen.

Hier volgen de nieuwe:

21. Wat is een barometer?
22. Wat land wordt met Albion bedoeld?
23. Wat is het Appenijns schiereiland?
24. Wat was de laatste dag van de 18e eeuw?
25. Ken je een steensoort, waarvan de naam wordt gevormd door 2 zangstemmen?
26. Wat is het Nederlandse woord voor carillon?
27. Wat heeft de politie nodig om een dief te pakken?
28. Wat is een camera en waar komt dat woord vandaan?
29. Wat is het kleinste bankbiljet?
30. Kun je het getal 1000 met 5 gelijke cijfers schrijven?

„Ja, bepaald een aardig ding”, zei z'n vader. „Je moet het mooi groen verven met een gele bies. Ik heb nog wat lakverf op zolder staan. Hier, zal ik dat gat even boren? Geef maar aan”.

Later hadden ze samen het karretje afgemaakt. Boele had het glad geschuurd en toen had hij heel voorzichtig met een klein kwastje er een dun laagje verf op aangebracht. Als de verf gedroogd is, zal vader er een geel biesje op trekken.

't Is een prachtig ding geworden en de groene verf glimt als een spiegel. Wat zal Rie daar blij mee zijn. En het geheim van het karretje bewaart hij trouw. Het geeft hem elke dag opnieuw plezier. Zelfs zijn vader heeft hij 't niet gezegd.... nog niet.

Maar op een avond, als de lucht zwart is van zware wolken, als de wind spookt over de heide, guur en wild, als zo nu en dan een scherpe sneeuwjacht over het veld zweept, zoekt Boele de gele verf op. Hij zal het maar wagen. Van oom Berend heeft hij 'n penseel gekregen; 'n sleep-penseel. Oom Berend is vroeger schilder geweest. Vooraf trekt hij met potlood en lineaal keurige rechte lijnen. 't Wordt een heel karwei, maar 't moet lukken.

56

Dan komt vader binnen.

„Jongen Boele, voorzichtig hoor. Dat gaat niet zo gemakkelijk als je misschien denkt. Laat eens kijken. Hm, ja z o kan 't. Nou ga je gang maar”

Wat is Boele ijverig aan het werk. Heel voorzichtig, met een klein drupje verf aan het penseel, trekt hij de gele bies op de groene kleur. Wat wordt dat mooi.

„En”, vraagt plotseling z'n vader, „voor wie is nou dat fijne karretje? Of is het een geheim?”

Boele krijgt een kleur. Zal hij het zeggen. Bij zijn vader is het geheim veilig. Dat is vast.

„Niet dat ik het zo graag weten wil, hoor. En als je 't liever niet zegt, even goede vrienden”.

Voor een heel klein meisje, vader. Rie heet ze. Een lief meisje”.

„Een klein meisje zeg je, Boele. En ze heet Rie? Dat is een leuke naam. Ja, dat is 't. Maar nu weet ik eigenlijk nog niets. Of moet ik het verdere nu maar raden?”

„'t Is Jaaps zusje, vader. Jaap van de dokter”.

Och, ineens valt er een dikke klodder gele verf op een der wielen. Dat is jammer. Hoe krijgt hij die klad er weer af. Zijn vader weet raad. Met een doekje wist die de verf er weer af. Dan een klein beetje benzine en de zaak is gezond.

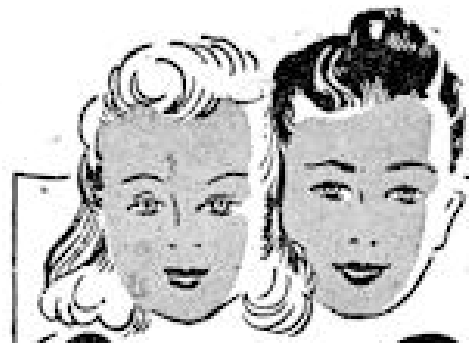
„Zo Rie”, zegt Brands. „Dat is aardig van je. Doe maar flink je best, Boele. Dat kleine hummeltje zal erg in de wolken zijn met zo'n mooi karretje”.

Eindelijk is het klaar.

„Zet het maar op de kast, Boele. Dan kan ik er ook zo af en toe eens naar kijken. 't Is werkelijk de moeite waard. En weet je wat? Mettertijd zal ik wel een boodschap voor je verzinnen naar de dokter. Misschien mag je het Rie zelf wel geven. Hoe lijkt je dat?”

Boele knikt en kijkt vol trots naar het mooie werkstuk. De verf glimt als een spiegel.

Wat zal Rie blij zijn... en... en neen, dan zal die nuffige dienstbode hem zeker geen schooier meer noemen.... (Wordt vervolgd)

7e JAARG., No. 5 — AUG. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Hoffer, Garrelweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaalsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddoburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Dit is een 10-jarige Amerikaanse jongen, die trots is op de kabeljauw van 38 pond die hij op zijn eerste vistocht gevangen heeft

(I).
Als kwajongen van 11, 12 jaar heb ik vaak vol spanning staan kijken

naar het afgraven van een terp. Met begerige vingers kneep ik de kluiten terpaarde kapot en o, als er dan 'es

Hij heeft het hoogste woord. Boele staat meer naar achteren, min of meer afwezig, de handen diep in z'n zakken.

Hoor Jaap eens: „Vannacht vriest het bakstenen. De lucht is helder en de wind is pal Oost. Vanmiddag de schaatsen nakijken, het leerwerk en de riemen. Ik doe mijn witte trui aan”.

„Morgen?” schreeuwt een van de jongens. „En vanmiddag zijn we immers vrij. We gaan dadelijk!” Het is Jan Seegers, een echte waaghals. „Wat morgen! Het ijs houdt al best, jongens. Het is zo taai als leer. We gaan vanmiddag naar de grote veenplas”.

De andere jongens vinden het plan veel te gewaagd. Een paar van hen gaan gauw naar huis. Zij mogen niet op het ijs en zij doen het ook niet.

„Bangerds!”, schreeuwt Jan Seegers.

„Ik geef ze gelijk”, klinkt het beslist. Het is Boele die dit zegt. En verder: „Het is veel te gevaarlijk. Maar als je met alle geweld een nat pak wilt halen, mij best hoor. Ik doe niet mee, vast niet”.

Het schijnt dat Boele's woorden indruk maken, want dadelijk vallen anderen hem bij: „Boele heeft gelijk, jongens. Het is waaghalzerij”.

Jan Seegers zegt: „Boele is een bangerd! Zoet jongetje, hoor”.

Boele zegt niets, maar gaat weg.

„Kruip maar gauw onder de wol!” schreeuwt Jan Seegers. „Dan haal je geen natte voeten!”

Na een poosje is Boele op de Laanweg, waar dokter Pieters woont. De grote vijver is dichtgevroren en het hek voor het bruggetje staat open. Kijk, er is een grote bijt in het ijs gehakt. Dat zal Govert gedaan hebben voor de goudvissen en de karpers. Rie is natuurlijk in de kamer. Zou ze zitten spelen met het oude horloge? Zou ze zeggen: „Van Boele.. ikke..” Misschien mag hij vanmiddag het karretje wel naar het doktershuis brengen. Vader heeft een stel bezems gemaakt voor de dokter. Als ze die nu eens moeten bezorgen. 't Kan best. En dan mag hij mee... en het karretje... Misschien mag hij wel even binnenkomen en Rie het wagentje brengen. Als de dokter thuis is, mag het vast. De dokter is een beste man, maar de mevrouw is zo streng en die

nuffige dienstbode.... Nou, die keukenprinses is lang niet voor de poes. 't Lijkt wel of zij ook doktersmevrouw is. Wat zal Rie blij zijn met het mooie karretje. Hij heeft een lange stok aan het draaistel gemaakt. Die heeft hij ook geverfd, groen. En het handvat geel.

Even blijft Boele bij de vijver staan. Kijk, daar stijgen luchtballen omhoog. Zeker een goudvis of een karper, die op zoek is naar voedsel. Het grote witte huis van de dokter staat een heel eind van de weg af. De struiken en heesters in de tuin zijn kaal. Niets mooi meer, hoor.

Plotseling wordt voor een der ramen een gordijn opzij geschoven. Een klein handje tikt tegen de ruit en een lief krullekopje knikt en lacht. Boele wuift en gooit de pet omhoog van plezier. Dan tast hij in de zak en even later zwaait hij met de zakdoek.

Rie drukt een klein rond ding tegen de ruit. Boele ziet het duidelijk. 't Is 't oude horloge... „Van Boele... ikke...” Maar straks komt het mooiste, het karretje....

Opeens verschijnt er nog iemand voor het raam. Het is de keukenprinses. Ze trekt Rie haastig opzij en... met een ruk gaat het gordijn dicht. Nog even wordt een plooi in het gordijn rechtgetrokken en dan staat daar

het doktershuis weer deftig en voor-
naam aan de stille Laanweg. Boele
kijkt nog even naar de grote ramen.
Maar de gordijnen blijven potdicht.
Jammer, zopas met de verschijning
van de kleine krullebol was het net,
of het deftige huis stond te lachen,
alsof een zomers zonnetje licht bracht
en warmte. Nu lijkt alles weer koud
en kil.

Hu, hij huivert. 't Is winter en 't
vriest. Ach, wat geeft het, dat hij Rie
zo'n mooi karretje heeft gemaakt. Ze
mag immers niet eens naar hem kij-
ken. De deftige dienstbode... ze zal
misschien gezegd hebben, dat Rie niet
naar zo'n schooiertje mag kijken....

En even, slechts heel even maar,
heeft Boele spijt, dat hij zoveel werk
heeft gehad met het werkstuk. Zal
hij het niet liever stil bewaren als een
blijde herinnering aan zijn klein vriend-
dinetje?

Vriendschap.... ach, die langzaam
gesmoord wordt....

„Blijf jij nou maar thuis, Boele”,
zegt Brands na het middageten. „Of
heb je soms andere plannen?”

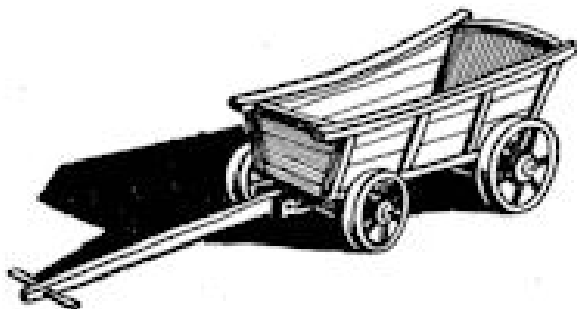
„Nee vader. Moet u nog weg?”

„Ja, ik moet naar het dorp; een
paar bestellingen bezorgen en verder
loop ik nog even bij oom Berend aan.
Tante Lize schijnt nog maar niet op te
knappen”.

„Eh... gaat u ook naar de dokter,
vader?”

„Nog 'n paar dagen geduld, jongen.
Ik kan geen ijzer met handen breken”.

Even kijkt Boele naar het glim-

mende wagentje. Wat zal Rie blij
zijn... En toch... als...

„Als jij vanmiddag de werkplaats
eens opruimde, Boele. De boel netjes
aan kant zetten en het vuil bijeen-

vegen. De zaak moet nodig een goede
beurt hebben, wil je? Komt Klaas
de Koning nog bij je vanmiddag?
Dan kan die je mooi een handje hel-
pen. Zo, komt hij niet?”

„Misschien, 'k weet 't niet”.

„Nou, je redt het wel, dunkt me.
Als het je begint te vervelen kom je
mij maar afhalen, zo tegen een uur of
vier. Maar niet op 't ijs komen, hoor!
Veel te gevaarlijk!”

Die middag, als Boele de werk-
plaats opruimt, lopen er vijf jongens
langs het huisje van Brands. Ze glu-
ren nieuwsgierig naar de kleine ruit-
jes. Maar er valt weinig te zien.

„Een saaie boel”, zegt een van de
vijf. „Geen wonder, dat Boele zo'n
droogpruimer is”.

„Zo dor als de heide”, lacht Jan
Seegers.

„Als een bezem”, zegt Jaap. Toch
schrikt hij van die woorden.

„Oe—hoe!”, roept Wim Wolters.
„Oe—hoe!”

Maar de overigen lopen haastig
door. Wim moet maar eens bij Brands
kijken. Misschien kan hij het bezem-
binden nog leren. Een mooi vak.

„Boele!”, zegt er een, „zo'n hei-
kneuter, die moet je stil thuis laten”.

Even later lopen de jongens langs
de holle weg in de richting van de
grote veenplas. Daar kunnen ze hun
hart ophalen. De plas is voor 't groot-
ste deel erg ondiep. Nou ja, er zijn
wel diepe gaten, maar die kennen ze
op een prik. Ze zwemmen er 's zo-
mers vaak. Nu gaan ze er schaatsen-
rijden. Langs de rand van de plas is
het best te wagen. Wat zullen ze een
pret hebben. Jan Seegers kwam van-
morgen op het idee en dadelijk vond
het plan bijval. Ze zouden bij de mo-
len samenkomen. Maar toen ze zopas
op de tochtige hoek bij de molen ston-
den te praten, kwamen er slechts vijf.

„Mocht jij?”, had Jaap aan Wim
gevraagd.

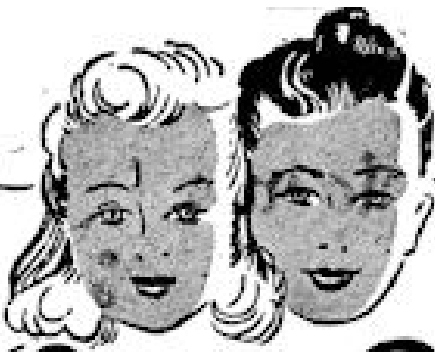
„Als jij meeging, mocht ik ook.
Kreeg jij maar zo toestemming?”

„Ik! Ja, van mezelf”.

„Jó”.

„Och, heel gewoon. Vader was naar
z'n patiënten en moeder is naar de
stad”.

(Wordt vervolgd).

7e JAARG., No. 6 — SEPT. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Heijer, Gargalweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Yrius”
Siddelburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

In het land van de 2000-jarige verheft zich majestieus
de 300 meter hoge Eiffeltoren.

Even zijn de andere jongens hun bezinning kwijt. Maar dan beginnen ze eveneens uit alle macht om hulp te roepen. Snel rijden ze naar de onheilsplek, al maar roepend om hulp. Het gevaar, waarin hun kameraden zich bevinden, is ontzettend. De plas is daar diep en.... o, waarom bleven ze niet bij de kant van de plas? „Help! Help! Help!”, klinkt het door de ijle winterlucht.

„Help!”

V.

ZO'N HEIKNEUTER.

Terwijl Boele bezig is de werkplaats op te ruimen en voor het stof, dat hij bij het vegen opwarrelt, het raam openzet, hoort hij plotseling stemmen....

Jongens?.... Neen, dat kan toch niet. Wie komen er nu met deze koude naar het Boenderveld? Neen hoor, verbeelding. Juist zal hij de bezem opnieuw ter hand nemen, als er weer stemmen klinken.

„Een saai boel.... Boele zo'n droogpruimer... dor als de heide...”

Ze hebben het over hem. Wie zijn het? Zal hij eens naar buiten gaan? Stil... „Oe—hoe!... oe—hoe!” Dat is Wim Wolters. Maar dan is Jaap er natuurlijk ook bij. En dan klinken er plotseling bijtende woorden: „Heikneuter.... neen hoor, laat die maar blijven, waar hij is”.

Die woorden steken hem. Wat heeft hij hun toch misdaan? Waarom mag hij slechts per gratie meespelen? Ach ja, hij is immers het zoontje van een bezembinder.... een arme heikneuter.... Maar waarom loopt hij dan

zo gezwind naar de zijdeur om de jongens na te kijken? Daar gaan ze... Ze hebben schaatsen bij zich.

O wee! De veenplas.... Ze gaan natuurlijk schaatsenrijden. Hm, laat hen. Maar dat Jaap meegaat en Wim, neen, dat begrijpt Boele niet. Jan See-gers, nou ja.... een echte waaghals. En hij? Een heikneuter... een droogpruimer... Zei Jaap dat niet?

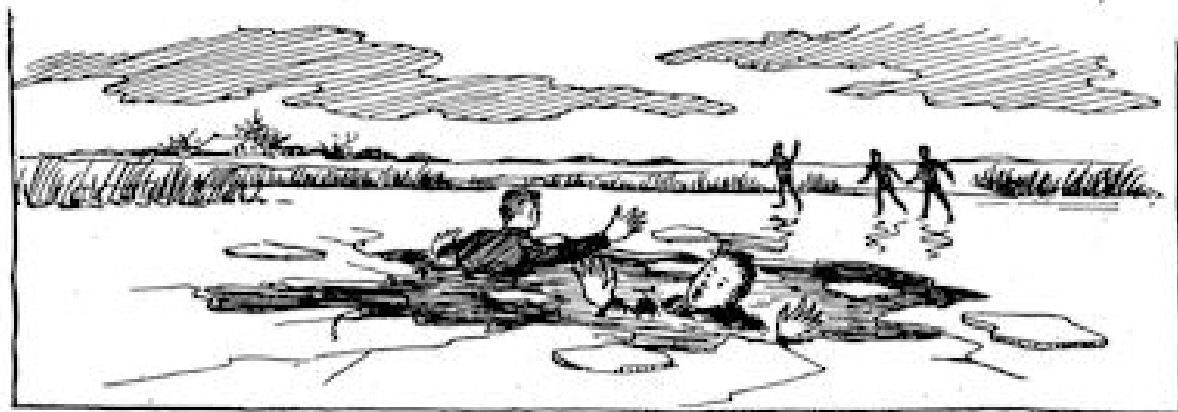
Neen, hij zal het karretje zelf maar houden. Jaap zal hem uitlachen als hij hoort, wie het wagentje gebracht heeft. Misschien.... ach hij weet het niet.... hij zal Rie toch het karretje maar geven.

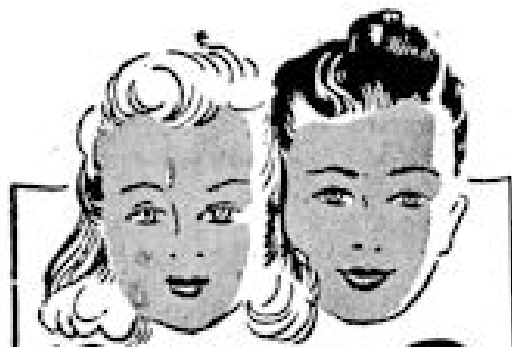
De jongens zullen nu wel op de ijzers staan. Och, de plas houdt best. Nou ja, in het midden.... maar daar zullen ze niet komen... te gevaarlijk. Meestal houdt een troep eenden of ganzen in het midden een gat open. Gisteren... als... als ze dan toch te ver gaan? Ach kom, ze kennen de plas op hun duimpje. Ze zullen wel uitkijken. Maar toch.... 't blijft gevaarlijk. Zal hij?... Hm, ze zullen hem zien aankomen. Utlachen zullen ze hem om z'n zorg... hem, de heikneuter....

Boele gaat weer aan 't werk. Een poos later meent hij iets te horen. Maar als hij verder niets verneemt, gaat hij door met zijn arbeid. Hij zal zich iets verbeeld hebben. Toch waren er gisteren nog eenden; een hele troep. En ganzen.... Boele is niets rustig. De plas.... en....

Stil, door hoort hij toch iets..... Met een sprong is Boele bij het open raam.... de eenden.... het wak...

(Wordt vervolgd).

7e JAARG., No. 7 — OCT. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelswaer
J. Bulshuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddoburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHEIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Karel Drukza met vrouw en kind. (Zie artikel „Ontvlucht“)

KORT WERELDGEBEUREN IN 'T KORT

DE ENGELSE KONING GEOPEREERD.

Er heerste zorg in Engeland de af-

gelopen maand. Zorg over hun Koning.

En geen wonder, want Koning George VI moest geopereerd worden.

Als er in een gezin zoiets voorkomt, is er de spanning, de vrees. Zo is er ook zorg in een land over een Koning of Koningin, die een operatie moet ondergaan. Och, aan de dokters zou het niet liggen. De bekwaamste chirurgen stonden ter beschikking en de beste medische instrumenten konden worden gebruikt. Maar... een operatie blijft altijd een gevaarlijk ding. Er kunnen zoveel complicaties zich voordoen.

Ons leven, ook dat van vorsten, is in Gods hand. Daarom wordt er in onze gezinnen gebeden om bewaring, om herstel als er ziekte is. Zo is er ook in Engeland gebeden om herstel van de koning.

Wat koning George precies mankeerde? De dokters verklaarden alleen, dat er longresectie nodig was, d.w.z. dat er een gedeelte van een long moest worden weggenomen. Je begrijpt natuurlijk wel, dat zoiets erg zorgelijk is. Veel zorgelijker dan bijv. een blindedarmoperatie. Het hart en de longen behoren immers tot de edelste organen.

Vooraf in en om Buckingham-Palace was de spanning groot. Koningin Elizabeth moest onverwacht haar verblijf in Schotland afbreken en kroonprinses Elizabeth met haar man, de hertog van Edinburgh, stelden hun voorgenomen reis naar Canada een paar weken uit. Ook de jongste dochter van de koning, prinses Margaret Rose, bleef in het paleis vol spanning de uitslag afwachten.

En buiten het paleis wachtten zeker wel 5000 mensen om zo spoedig mogelijk wat van 's konings toestand te horen. Ze lieten zich niet afschrikken door de druilerige regen, die de hele sfeer nog somberder maakte.

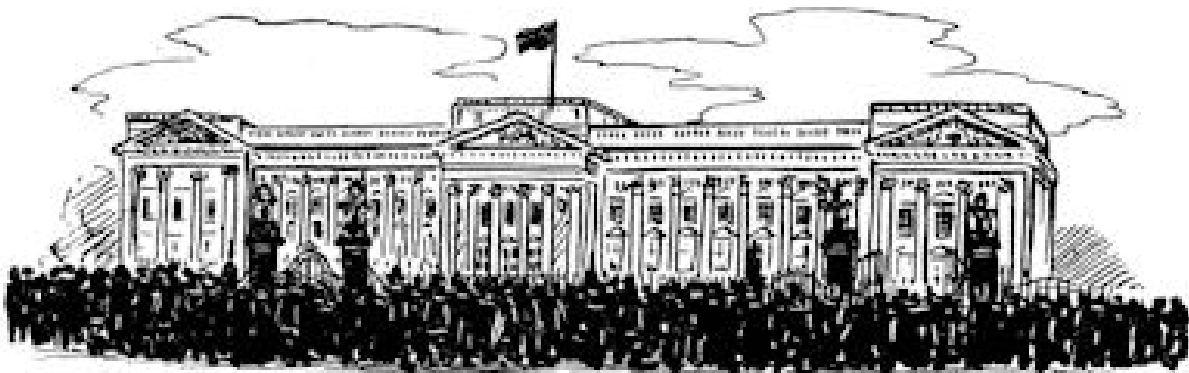
De operatie had plaats in een daarvoor speciaal ingerichte kamer van het paleis. Een paar uur waren de chirurg en zijn helpers met de koning bezig. Alles had een gunstig verloop en na een paar uren gaven de doktoren het eerste bulletin uit, waarin meegedeeld werd, dat de operatie geslaagd was.

Dit bulletin verbrak de spanning buiten het paleis bij de wachtende menigte. Hier en daar hoorde men snikken van blijdschap. Een vrouw zette aarzelend in het: „God save the King”, het Engelse volkslied, dat direct door allen werd meegezongen.

Een paar geestelijken knielden op de stoep voor het paleis neer en bidden om behoud van de koning.

Latere bulletins meldden langzame vooruitgang, geleidelijke terugkeer van krachten en eetlust. Al blijft er nog altijd enige reden tot bezorgdheid, toch kan het Engelse volk dankbaar zijn, dat tot dusver alles naar wens verlopen is.

Toch heeft de koning, op advies van de geneesheren, afgezien van zijn plan, om het volgend jaar naar Australië en Nieuw-Zeeland te gaan. Dat bezoek zal nu worden gebracht door Kroonprinses Elisabeth en de hertog van Edinburgh.

BUITEN HET PALEIS WACHTTE DE MENIGTE.....